

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАННО НАУЧНО-РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. V.

Ноемврий, 1896.

Брой II.

ОСНОВИТѢ НА ВѢРВАНИЕТО.*)

Винагишната година се издаде въ Лондонъ една твърдѣ забѣлѣжителна книга подъ заглавие: *Основитѣ на Вѣрванието*, написана отъ Г-на А. Балфура, водителя на консервативната, сегашната правителствена партия въ Английската Камара на Общинитѣ. На тази книга Г-нъ Фердинандъ Брюнтнеръ, който не прѣди много направи голѣмъ шумъ съ своята статия върху „*Банкрутството на науката*“ посвѣтвява единъ твърдѣ интересенъ и поучителенъ членъ въ Френското списание *Revue des Deux Mondes*. Той нарича Г-нъ Балфуровата книга „знакъ на врѣмената.“ „Има нѣщо измѣнено въ естеството на почитанието, което се отдава на науката,“ казва Г-нъ Брюнтнеръ. „Все я почитатъ; но тя не е вече възискателниятъ и тиранически идолъ на който ни казвахъ всичко да пожертвуваме. Ний продължаваме да се ползуваме отъ нейнитѣ услуги, и да ѝ сме прознателни, но не полагаме вече на нея всичкитѣ си надѣжди. Тя е всѣкога мощъ и сила; но недопускаме вече, че тя е единичката, нито най дѣйствителната, ако и най-нашествующата сила. Същаме се че има въпроси, които не ѝ се удаватъ: отъ всѣкадѣ съзираме границитѣ ѝ, и то безъ да имаме нужда отъ микроскопи или отъ Рентгеновитѣ лъчи. Науката не е въ състояние да ни даде едно тълкова-

ние на вселенната достойно за приеманне. Тя не може да основе единъ моралъ. И наипослѣ тя не може да замѣсти религията въ сециалната еволюция (развитие) на челоуѣчеството.“

За да докаже че науката е притежавала да отговори на пѣкои отъ горнитѣ въпроси, Г-нъ Брюнтнеръ споменува за Лапласовитѣ списания: *Небесната Механика*, и *Изложение на Свѣтската Система* (*La mécanique céleste et Exposition du système du monde*) и най-послѣ и за Хумболтова *Козмосъ*. И тъкмо това тълкованне на вселенната Г-нъ Балфуръ единъ е подложилъ на най-тънка критика въ втората книга на своитѣ *основания на вѣрванието* — и доказва че науката, като се освѣтлява отъ своитѣ собствени принципи и като работи само съ свои способности, не може да ни гарантира нито дѣйствителността на съществуваннето на външния свѣтъ, нито даже, че съществува вънъ отъ насъ какво да е нѣщо което да отговаря на нашитѣ ощущения (*sensations*.) Ако ли пакъ прѣдположемъ, че съществува нѣщо „доказватъ“ ни че ний схващаме само отношенията му съ формитѣ на нашата чувствителностъ; но по никой начинъ същността му, нито впрочемъ какво да е нѣщо, което да прилича на съдържаннето на нашитѣ ощущения. За да даде каква годѣ състоятелностъ на своето понятие за материялната вселенна; за да въведе въ него единъ принципъ на порядъкъ и единство; за да организира хаоса на своитѣ „побѣди“ науката се види принудена да прибѣгне до посрѣдничеството на друга

*) *The Foundations of Belief, being, notes introductory to the study of Theology by A. Balfour.*

сила вънъ отъ себе си, на една сила отъ друго естество, отъ друго происхождение. И тукъ именно се явява крѣпостъта на философията и побѣдата на метафизицитѣ.

„Но ний сме зели още една стѣпка на-прѣдъ,“ казва Г-нъ Брюнтийеръ „и сега вече почнуватъ да се съмнѣватъ и въ силата на разума въ областъта на науката,“ а за този фактъ се намира доказателство въ книгата на Г-на Балфура. Въ свръзка съ това Г-нъ Балфуръ казва слѣдующето: „Ето вече двѣста или двѣста и петдесетъ години отъ какъ нѣкои си сж си прѣдставяли разума като единъ видъ Ормуздъ занятъ въ постоянна борба противъ Ахримана на прѣдапнето и на властъта“; но въпросътъ не е за идеалното или теоретическо безсилне на разума, но за неговата дѣйствителна или практическа *недостатъчностъ*, и не вече „слова“ или разсѣждания трѣбва да установятъ това; но факти:

„И дѣйствително, прилага Г-нъ Брюнтийеръ, „като разгледаме историята на чело-вѣчеството, ний виждаме развалинитѣ които разумътъ е направилъ, но по-трудно ни е да съгледаме това, що е той съградилъ. Очевидно, не въ дѣйствието на разума виждаме ний началото на социалното постановление, за примѣръ; и трѣбва да се ублажаваме за това, защото — ако сждимъ по утопитѣ на *системотворителитѣ*, отъ Платона до Фурьера за да не кажемъ нищо за нашитѣ анархисти, едно общество истинно „съобразно съ разума“ би било наобитаемо. Да ли впрочемъ инстинктъ нампраме въ началото на обществото, нѣщо подобно на инстинкта на пчелата или на мравата? да ли друго нѣщо, нѣкоя скрита още сила, и за всегда може би задъ неговитѣ (на обществото) дѣйствия? Ний не знаемъ. Но не вреди, достатъчно е за сега, дѣто можемъ да утвърдимъ, че не е разумътъ. Ний не длѣжимъ на разума нито единъ отъ принципитѣ врѣхъ които почиватъ обществата. Има обаче още по-важно нѣщо — религията. Не на едно дѣйствие на разума длѣжимъ ний религиитѣ или религията. Една „рационална“, отъ разума произлѣзла религия не е вече религия. И тѣй всичко спомага за да ни покаже, че има въ чело-вѣчеството, — не казвамъ въ свѣта, казвамъ въ чело-вѣчеството, — въ малкото що знаемъ за него и за неговата история безконечно повече нѣща които разумътъ не може да изясни. Прочее

ако сме доведени да заключението: че ро-лята на религиознитѣ вѣрвания въ чело-вѣческото развитие е да доставя *свѣрхрационална* (по-горня отъ разума) санкция за поведението на чело-вѣка прѣдъ видъ на необходимитѣ за прогреса условия, за които не сжществува *рационална санкция*, то това заключение историята ни го диктува; и ний го извличаме отъ това, че въ никое врѣме подъ никоя географическа широчина, не се е видѣло до сега истинно цивилизовано общество, което да не е поставило подъ *свѣрхрационална* санкция, съ поддържанieto на своята стойкостъ, дѣятелния принципъ на своето усъвършенствование.“

Г-нъ Балфуръ казва че неговата книга врѣхъ *Основитѣ на Вѣрванието* е назначена да служи като *Взведение за Богословието* На Английски думата *Богословие*, и особено въ мисльта на Г-на Балфура, е равнозначуща съ *Религия*; а *Взведението* споредъ него е *оплътвание, ръководителство*, както сж казвали древнитѣ. Той е прочее искалъ да заведе читателитѣ си до прага на храма.

И дѣйствително, какво искаме да кажемъ когато казваме че „вѣрваме“ нѣщо. Че нѣмаме за него съвършенна увѣреностъ ли? Тѣй може би; но много повече, че не можемъ да го „докажемъ“. На примѣръ, ний знаемъ че двѣ и двѣ правятъ четири, или че земята се върти около слънцето; ний *вѣрваме* че животътъ нѣма цѣльта си въ себе си, и че не може да сжществува моралъ безъ обезапостъ? Да ли сме обаче по-малко увѣрени за това? Съвсѣмъ напроотивъ, могло би да се каже! и по поводъ на това нѣкой си е забѣлѣжилъ, че колкото повече гонение сж смѣло търпѣли чело-вѣцитѣ за това що сж вѣрвали, толкозъ по-малко сж страдали за това що сж *знаели*. Никой „мжченикъ на науката“ не е обичалъ страданията си; колцина „мжченици на религията“ сж прѣдизвикали своитѣ! И въ всѣкидневното употребление на думитѣ, фамилярното употребление на думитѣ, нека погледнемъ на това отъ близу, какво искаме да кажемъ, когато рѣчемъ, че вѣрваме нѣщо? „Той се вижда да е здравъ, но азъ *вѣрвамъ*, че е боленъ; какъвъ е истинскиятъ смисълъ на тази фраза? още и на тази: „Барометрътъ се дига, но азъ вѣрвамъ че ще вали дѣждъ?“ ако не че на рационалнитѣ привидности и на прокобенията даже на науката, ний противопоставяме друга увѣреностъ, по-вѣтрѣшна.

Надъ,

РУССКА ПОВѢСТЪ ВЪ 1877 ГОД.

Прѣвелъ Т. Константинъ.

(Продължение)

ГЛАВА XXI. — Геройтъ Владимиръ.

До когато Сергей бѣше укрѣпенъ въ долината на Пличенти, и прѣзъ тѣжките седмици на боледуването му въ Радово, братъ му бѣше дѣйствително въ бой близо при Троянскитѣ врата, другъ единъ проходъ на Балкана. Владимиръ стоеше високо прѣдъ своя генералъ. Свършената способностъ съ която той хващаше войницитѣ си по край долината на Марица, като пѣтувахъ деня и нощъ прѣзъ една трудна страна, и извършвахъ чудеса на търпѣние и дързостъ, приеа заслужени похвали отъ висшитѣ му началства. Тукъ, както и другагдѣ въ Румелия, Русситѣ които гонѣхъ имахъ постоянни свидѣтелства прѣдъ очитѣ си за отмѣстителната и безполезна варварщина на неприятелитѣ си. Пловдивъ осветленъ съ пожари и почернѣлъ съ облаци отъ пушакъ, покритъ съ вещитѣ на ограбени къщи и дюгени, мъртви челоуѣци лѣжѣхъ по улицитѣ, които много понапрѣдъ трѣбаше да сѣ се погребали, подвижикъ Владимиръ само като зрѣлица които бѣхъ не спокойни и искусствени. Неговата извънредна храбростъ никагдѣ другагдѣ не се показатѣй явно колкото въ боя съ Фуадъ Паша който послѣдува. Той бѣше въ гѣстото на старѣтъ когато храбриятъ Фуадъ, съ полудѣла храбростъ, спусна се срѣщо Русскитѣ сабли и падна прободенъ съ двадесетъ рани; той бѣше на самия фронтъ на немилостивитѣ драгуни, които гоняхъ побѣденитѣ Турци въ мъгливитѣ и покрити съ снѣгъ планини отъ задѣ имъ. Нъ прѣзъ всичко това нѣмаше ни една искра на съжаление за онѣзи които страдахъ въ тѣло и въ умъ; никогашъ ни една блага дума на съжаление той не продума на никого въ страдание, ни то даже на онѣзи отъ неговата страна.

Владимиръ на врѣме бѣше рѣшилъ да си спечели име прѣзъ тази война, нъ амбицията му бѣше распалена съ любопитно размѣсени мотиви. Неговитѣ дългове висяхъ като водениченъ камъкъ около вратѣтъ му, и той знаеше че нѣкои тъмни търговски дѣйствиа въ които той бѣ ангажиранъ, и кои-

то му бѣхъ внушени отъ приятеля му, Хамъ Розенбергъ трѣбаше скоро да излѣзатъ на явѣ и щѣхъ да изискатъ внимание. Хамъ всякога знаеше на Владимира адреса никакво движение на жертвата му не избѣгна отъ хитрия Евреинъ — и той постоянно го бомбардираше съ писма на исканне пари и заплашвания които бѣхъ много по страшни за младия офицеринъ отъ колкото патронитѣ и байонетитѣ на Турцитѣ. Ако се той отличеше въ бойното поле, ако се прѣпорѣчаше съ храбростъ и стратегическо искусство на своитѣ началници, това значение повишение и слава и увеличени случайности; нъ по добръ отъ всичко, това значеше че Графиня Олга Навроцка щѣше да го мисли по достойнъ за дѣсницата ѣ, щѣше по лесно тя да се убѣди да се присѣдини съ единъ талантливъ офицеринъ вдѣхновенъ съ побѣда, прѣпорѣчанъ на Императорското благоволение, високо прочутъ за дързостъ и искусство, отъ колкото на единъ безпариченъ и незначителенъ младши който никога въ живота си не е видѣлъ кръвъ да тече. Владимиръ прѣмисли всичко това, прѣтегли случантѣ си, нареди плановѣтъ си хладнокрѣвно и методически. Той изживи доста отъ свободното си врѣме когато не играеше книги въ писание дълги писма до Графинята, дълбоки и най-искусни произведения, въ които той изучено държеше името си назадъ, когато играеше ролята на дързковенъ, нападателенъ, и искусенъ солдатинъ, толкова скромненъ колкото и храбръ, като просто-душно описваше сценитѣ на дневния си животъ, и като не земаше кредитъ (честь) за главната и отличната частъ която той играеше. Почти съ всяка поща съ която можеше той провождаше едно отъ внимателно приготвенитѣ послання до Св. Перербургъ, като вѣрваше че Графинята бѣше още тамъ. Той често се чудеше защо тя не му прати една дума на отговоръ. Той тихичко бѣше я осѣдилъ за това въ послѣднѣото си писмо. Възможно е, най послѣ, че вината бѣше въ нередовнитѣ распорѣждания на пощата, едно успокоително мнѣние се размѣни което той поддържаше до колкото можеше, и до като това мнѣние се размѣни съ единъ неопрѣдѣленъ страхъ че нѣщо бѣше криво. Нъ не е имало никаква бъркотия въ пощата; тукъ имаше нѣщо криво.

Всяко писмо бѣше се испратило на Графинята. Тя добръ позна искусството на пи-

сателя, и ако да не бѣше оставила Св. Петербургъ, можеше да бѣде расположена да мисли благо и нѣжно за тоя храбръ и устрѣтенственуванъ пойникъ; нѣ умътъ ѝ бѣше се отворилъ и раширичилъ слѣдъ като му даде неопрѣдѣления отговоръ сутринята на онзи Априлъ въ своята стая; на нея бѣхъ ѝ се открили дълбинитѣ на подлостята на душата на тоя чловѣкъ, и бѣше само съ отвращение че тя обърна страницитѣ на писмата му прѣди да ги хвърли съ прѣзрѣние въ огньтъ.

Послѣдното което тя получи отъ него бѣше отъ Адрианоуполъ (Одринъ.) Той токо що бѣ влѣзълъ въ града съ Руската прѣдна гвардия, и той каза какъ бѣ намѣрилъ врѣме да ѝ пише посрѣдъ дивата бъркотия на оная нощъ. Това писмо бѣше повече отъ обикновено нѣжно и умолително — едно писмо което щѣше силно да я подържи въ напръжнитѣ дни. Тя го прие въ Радово когато се подигаше отъ боледуването си, и само нѣколко минути слѣдъ приеманieto на едно отъ Сергиевитѣ бѣлѣжки писано съ треперящи прѣстие отъ болното му легло. Единственото влияние което писмото се видеше да има надъ нея бѣше да я направи да извади Сергиевата бѣлѣжка изъ подъ възглавницата си и да я цѣлува страстно пакъ и пѣкъ. Имаше запалена свѣщъ до нея, и тя твърдо държа писмото на Владимира въ пламъка до катъ то изгори съвсѣмъ.

При все това съ потрѣсително усѣщанне въ сърдцето си бѣше че тя прие заповѣдта отъ главното управление да се управи на югъ, щомъ тя бѣше доволно силна, понеже градътъ Одринъ бѣше. който се споменуваше въ телеграмата като прямото ѝ назначенне. Да срѣщне Владимира пакъ, като го знаеше какъвъ бѣше, като знаеше самолюбнето му и злонравнето му, видѣше ѝ се като едно нетърпимо зрѣлище. Тя знаеше че срѣщанието требваше да стане рано или късно, нѣ мислѣта че то бѣше тѣй скоро направи я да почувствува студъ и омалѣвание. Освѣнъ това, Надя трѣбваше да се покровителствува. Надя не трѣбаше да го срѣщне. Графинята знаеше че сега вече очитѣ на приятелката ѝ бѣха се отворили за да види истинския характеръ на прѣдателя ѝ. Тя бѣ увѣрена че Надя като жена не глѣдаше вече на него като едно високо и господарско сѣщество което бѣше плѣнило дѣтинското ѝ сърдце. Тя знаеше че

тя закоравяваше сърдцето си срѣщо страховливковеца който тѣй подло бѣше я онеправдалъ, — една дълга, мжчителна работа. Ако и да мисли за предишнитѣ дни подвижнихъ момичето по нѣкогашъ до просълзяване, ако и да грубитѣ рани на съвѣстното изобличение и срамъ направиха я често да трѣпне, тя се почувствува крѣпка, тя знаеше че образътъ на чловѣка който бѣ попарилъ младия ѝ животъ нѣмаше вече мѣсто въ сърдцето ѝ. Графинята едвамъ усѣти до колко приятелката ѝ бѣше се обучила, какво владѣяние тя имаше на себе си. Тя се страхуваше поради Надя повече нежели за себе си, отъ близкото посѣщенне на Одринъ.

Онзи день слѣдъ пладне тя прочете на Надя телеграмата.

„Мислите ли че ще можемъ да трѣгнемъ утрѣ? Ще обичате ли да почакаме единъ день или подобно нѣщо?“

„Не, азъ съмъ съвсѣмъ готова. Единственниятъ ми страхъ е Олга че вие не сте още доволно силна. Казватъ че пактуването зема десетъ дена. Обаче, ще имаме нѣколко спирания за почивка по пакта, и вагонитѣ сж много спокойни.“

„Надьо, драга, усѣщате ли се доволно яка да отидете? Знаете ли кой е въ Одринъ?“

Ако и да бѣха сами заедно Графинята пришепна името му въ ухото на приятелката си.

Надя се зачерви малко, нѣ само едно ментално възбужденне се виждаше. Очитѣ ѝ никакъ не трепнахъ. Може би устнитѣ ѝ се подвижихъ малко, нѣ Олга не забѣлѣжи това.

„Олга, драга, не говорѣте за него. По всѣка вѣроятностъ не ще да го срѣщнемъ тамъ. Писмото му е два мѣсѣца старо, и може би той е вече заминалъ за Санъ Стефано.“

„Нѣ Надьо, ако би по нѣкой случай да го срѣщнемъ, доволно яка ли сте?“

Надя за минута или двѣ бѣше мълчелива. Лицето ѝ бѣше въ дълбоко успокоение. Нейнитѣ свѣтли очи най-послѣ се налѣха съ сълзи.

„Може би азъ трѣба да го мразя. Азъ не го мразя. Нѣ всичко е минало сега и той не е нищо на мене вече. Нека трѣгнемъ утрѣ. Вие можете да се упоавате на мене, сестро. Охъ, но за васъ, Олга, драга моя! Моето сърдце е вапше, тѣлото ми и душета ми сж ваши. Да бѣдъ съ васъ, сестро моя,

е животъ за мене. Дѣто отивате вие, азъ ще отида, Олга, сестро моя, Олга!“

Повечето отъ оная нощъ тѣ прекарахъ мълчеливо, скопчани въ рѣцѣтъ една на друга. Какви истинни приятели тѣ бѣхъ! Какво бѣше което ги съединяваше въ свирѣпата имъ връска на любовъ?

Когато двѣтъ сестри милосердия тръгнаха на Югъ, можеше да се каже че дѣйствиелнитѣ неприязнѣ бѣхъ се прекратили. Турция бѣше свършено въ рѣцѣтъ на силния ѝ неприятелъ. Нѣ боледуване и болестъ още владѣхъ, и ужасъ върхъ ужасъ, грозната болезненна панорама на смъртъ въ всич-

на мѣста бѣше покрита съ части отъ кръвави дрипи и счупени части отъ вагони и кола. Отъ една грамада на топящъ се снѣгъ мъртвото тѣло на едно дѣтенце се показваше, вѣроятно захвърлено отъ майка си въ лудото бѣгание за Цариградъ. И послѣ на всякъдѣ страшниятъ духъ на звѣрщина който бѣше се породилъ! Вънъ отъ едно малко село близо до Одринъ Русскитѣ сестри милосердия видяхъ съ ужасъ нѣкои Българи селяни че карахъ колата си свободно прѣзъ главитѣ на умрѣли мусулмани мъже и жени. Имаше единъ духъ на дяволска свобода врѣдъ въ страната.

„То бѣше чудесно завръщанне у дома.“

китѣ ѝ видове, се видѣше по пѣтя прѣзъ всичкото страшно пѣтешествие до Одринъ. То бѣше единъ пѣтъ, който бѣше билъ сценна на събитията тѣй несказано страшни щото никой който не е билъ тамъ не можеше да си въобрази за естеството на ужасната драма. Когато Олга и Надя минахъ прѣзъ него, най-лошото бѣше се минало, нѣ още бѣше доволно лошо. Пѣтътъ още показваше тукъ тамъ мъртвитѣ останки на умрѣлитѣ бѣжанци отъ Плѣвенъ и Пловдивъ; въздухътъ бѣше мръсенъ отъ гниющитѣ лешове на коне и добитѣци; земята

Най-послѣ Одринъ се достигна, нѣ на пѣтниците се дозволи само единъ день за почивка тукъ, понеже заповѣдъ бѣше дошла щото тѣ да прибързатъ за Санъ Стефано дѣто Великиятъ Дукъ бѣше рѣшилъ внезапно да установи главната си квартира съ една голѣма войска задъ него. Прѣди да излѣзатъ за брѣга на Мраморното Море, Олга бѣше се научила, че Владимиръ бѣше съединенъ съ щаба, и вече бѣше въ Санъ Стефано високо стоящъ въ благоволение. Тя чу такожде нѣщо и за живота му въ Одринъ, и това я направи да се зачерви отъ срамъ, като

си помисли че тоя чловѣкъ бѣше владенъ единъ день въ всякакъ видъ оргии (раскошества), и на другия день се занимаваше съ писание на любовни писма, и съ заклѣване на вѣчна прѣданность къмъ нея.

Най послѣ слѣдъ още едно пътувание, уморени и изнурени тѣ пристигнахъ въ военния станъ въ Санъ Стефано. То бѣше въ единъ прѣкрасенъ день слѣдъ пладниъ и тѣ погледнахъ на зелената трева далечъ на бистритѣ води на Мраморното Море, и островитѣ му които бѣхъ потопени въ синя атмосфера. Дългиятъ имъ трудъ бѣше сега почти свършенъ. Слухове за примирие бѣхъ се прѣснали по въздуха. Долу въ оная четвъртита съ зелени капаци кѣща заняти дипломати работѣхъ, като се съвѣщавахъ заедно върху дѣлата на двата велики народа, които бѣхъ за толкова врѣме и съ такъво злонамѣренно рѣшение висяли на гърлата единъ на другото. Още имаше много болестъ, нѣ рапортитѣ на докторитѣ ставахъ отъ день на день по благонадѣждни и на служащитѣ работата ставаше отъ день на день по легка, щото тѣ сега можехъ да се наслаждаватъ на почивка, и сънъ, и развлечение.

Много приятно бѣше за двѣтѣхъ утрудени жени да правятъ расходки заедно късно въ пролѣтѣта слѣдъ пладниъ долу по край малкото рибарско село по брѣга. Тѣ се сприятелихъ съ чернооки Гръцки и Арменски дѣца и майкитѣ имъ, и приказвахъ имъ повѣсти отъ войната. И по-послѣ, като сѣдѣхъ на брѣга, и като слушахъ на звуковетѣ на военната музика, която свирѣше прѣдъ квартирата на нѣкой генералъ, тѣ щѣхъ да наблюдаватъ каицитѣ и платненитѣ рибарски лодки които се движехъ небрѣжливо прѣко залива, или като подигахъ очитѣ си на мекото бистро расстояние на Азиатския брѣгъ и си мисляхъ за тѣхнитѣ степи въ Украйна съ едно болезнено желание, което само щѣше да се уталожить окончателно съ сълзи.

Тѣ бѣхъ стояли два мѣсеца въ Санъ Стефано. По нѣкогашъ тѣ бѣхъ чули за Владимира. Той бѣ много занятъ въ дипломатическата канцелария, тѣ чухъ. Той често бѣше на отпускъ въ Цариградъ; само единъжъ тѣ го видѣхъ, поблѣднѣлъ, намръщенъ уталоженъ, като ходѣше съ единъ цивиленъ, единъ Еврейнъ, който скоро се позна отъ Надя че е Хаимъ Розанбергъ. Хаимъ сега облѣченъ великолѣпно и натоваренъ съ ел-

мази бѣше постоянниятъ другаръ на Владимира, тѣ чухъ, въ отиванията му въ Цариградъ. Владимиръ непозна двѣтѣхъ сестри милосердия, и ги замина; и Олга се зарадва да знае че приятелката ѝ до нея толкова малко се подвижи съ вижданieto на чловѣка, който бѣ игралъ такъва подла часть въ живота ѝ.

Нѣколко дни по-послѣ Олга бѣше на длъжность въ болницата за трескаливитѣ. Този день бѣше свободенъ за Надя. Тя (Олга) сѣдѣше при леглото на единъ офицеринъ и четеше. Доктори, служащи, и разсели вървѣхъ назадъ на прѣдъ; нѣ тя не ги забѣлѣжи; тя внезапно позна че нѣкой се спре до леглото.

„Олга Павловна! Възможно ли е? Вие стетукъ?“ Тя погледна на горѣ изеднѣжъ. Това бѣше Владимиръ великолѣпенъ въ една красна униформа, и носяше сребърния кръстъ на Св. Георгий. Тѣ се рѣжувахъ, и неговото лице свѣтна съ едно изражение на истинско удоволствие. Нѣколко думи на расправление минахъ помежду имъ, тя като му расправи и за присѣтствието си въ С. Стефано. и той каза че билъ токо сега посѣтилъ единъ другаръ въ орѣжие, който бѣше твърдѣ боленъ.

„Нѣ това не е мѣсто за свиждане“, най послѣ прѣкрати Графинята. „Можете ли да ме срѣщнете слѣдъ пладниъ край морето на четири часа? Има много, не ли, върхъ което трѣбва да говоримъ.“

Владимиръ на радо сърдце се съгласи, и се раздѣли съ единъ нисѣкъ поклонъ като Олга съ едно превѣсходно усилие на себе-владѣние се наведе надъ книгата си и продължи да чете.

Часътъ за да се срѣщнатъ настана, Олга никога нѣма да го забрави. Владимиръ бѣше първо на мѣстото на срѣщанието и почти се затича да я срѣщне когато я видѣ че приближаваше. Тѣ ходихъ по край морето за нѣколко врѣме и приказвахъ за войната, подписванието на миръ, за раното завръщание на Руссия и за други прѣдмети далечъ отъ сърдцата и на двамината.

„Ще сѣднемъ ли?“ внуши Владимиръ, като приближихъ до една проста скамейка близо до водата на морето, сега станало като запалено море отъ злато. Тѣ сѣднахъ заедно съ лице къмъ морето.

„Графиньо,“ Владимиръ почна слѣдъ едно мълчание, защо да продължаваме да говоримъ за тѣзи външни нѣща? Не мож ли

да кажж нѣколяо думи отъ сърдцето си? Прѣзъ всичката тая трудна и изнурителна война все сте били моята надѣжда и утѣшение. Мисльта че ще ви видя пакъ слѣдъ като мине всичко това, давала ми е дързостъ въ много страшни мѣста, и на много боеви полета. Олга Павловна, азъ съмъ се старалъ да живѣя така щото да ви заслужавамъ. Азъ помня думитѣ ви къмъ мене нѣщо прѣди една година. Могъ ли да гледамъ за врѣмето когато вие ще ми простите недостатѣцитѣ ми, и да вѣрувате че азъ се честно труда да ви заслужавамъ?”

Той зѣ ржката ѳ, нѣ тя бързо я оттегли. Отговорътъ ѳ удари студено на сърдцето му. Тя прѣнебрѣгна неговитѣ распалени думи.

„Кой бѣше тоя Евреинъ когото видѣхъ съ васъ прѣди нѣколко дѣня?”

„Единъ мой познаникъ, единъ банкиръ отъ Киевъ.“ Владимиръ се виждаше забърканъ.

„Хаимъ Розенбергъ ли е, който държѣше кръчмата въ Славо?”

„Да,“ пришепна Владимиръ едвамъ да се чуе, „азъ съмъ подъ задължение на него.“

„Какво прави той тукъ?”

„Той прави распореждане за дрѣхи и други контракти.“

„И вие му помагате защото му дължите? Вие не му помагате да краде, надѣвамъ се. Сега каква е цѣлата сума на тоя вашъ дългъ?”

„Защо ме мѣчатъ съ тия въпроси, Графиню?”

„Азъ настоявамъ, че искамъ да зная.“

„Въ кръгло число тогава, сто хиляди рубли.“

„Нѣкои други дългове? Колко е всичкитѣ ви дългъ?”

Владимиръ съ разярено посрамление призна и други петдесетъ хиляди рубли.

„Твърдѣ добръ,“ каза Графинята. „Сега, ако се ожения за васъ, ще трѣбва ли да платя тия пари? Другояче какъ ще можете да посрѣщнете заимодавцитѣ си?”

„Олга Павловна, не можете да се наслаждавате да ме смирявате по тоя начинъ. Азъ съмъ доволно униженъ и сега. Нека говоримъ за други нѣща. Дайте ми врѣме.“

„Много добръ. Помните ли че нѣщо прѣди една година азъ ви попитахъ да ли познавате Михаилъ Кулменко, единъ селянинъ отъ Славо? Вие казахте че не го по-

знавате. Вие казахте, ако помня право, че вие никога не сте го онеправдали.“

Владимиръ се стресна и стана сцепенъ.

„Да, вие се стреснахте така прѣди една година когато продумахъ за челоуѣка. Вие мълчите. Азъ ще ви питамъ другъ въпросъ. Знаете ли Надѣжда, дѣщеря на лодкаря?”

Владимиръ стапа внезапно отъ скамейката, нѣ Графинята помахна му да дойде назадъ.

„Сѣднете, имамъ твърдѣ малко още да кажа. Дѣ е тя?”

„Азъ не зная нищо за нея. Азъ по нѣкогашъ я виждахъ въ колибата на баща ѳ Твърдѣ рѣдко я срѣщахъ. Какво имамъ да правя съ нея? Защо питате тия въпроси?”

„Защото искамъ да ви покажа че азъ зная всичко. Вие сте храбръ. въ битката, азъ си прѣдполагамъ, другояче вие не щѣхте да носите тоя срѣбъренъ кръстъ на гърдитѣ си; нѣ ако азъ да бѣхъ челоуѣкъ щѣхъ да се гордѣя да ви наричамъ страхливецъ, прѣдатель, и лъжецъ и щѣхъ да потвърдя думитѣ си по кой да е начинъ който вие бихте избрали. Това е мойтъ отговоръ на вашитѣ умолявания, които ме обиждатъ.“

Тя стана, и той стана. Лицето ѳ бѣше блѣдо като на мъртвецъ отъ възбуждение, и очитѣ ѳ свѣткахъ съ праведния гнѣвъ който тя за толкова врѣме бѣше държала подъ контролъ. Той се обърна и я остави. Тя изговори името му и той се завърна. Като скокна една стѣпка на напредъ, тя откъсна кръстътъ на Св. Георгій отъ грѣдитѣ му и го хвърли далечъ въ бистритѣ вълни на Мраморното море. Тя си отиде на бързо, като го остави тамъ да я проклѣна.

Когато стигна квартирата си тя писа съ треперяюща ржка на банкирѣтѣ си въ Св. Петербургъ, като поиска отъ тѣхъ да ѳ пратятъ една полица за сто и петдесетъ хиляди рубли на Владимиръ Алексинъ и да зематъ расписка отъ него. Владимиръ прие паритѣ и прати нуждната расписка.

ГЛАВА XXII. У Дома Отъ Войната.

Като войната се протакаше полека, Генералътъ по нѣкогашъ чу отъ братанцитѣ си, почесто отъ Сергия нежели отъ Владимира. Писмата на Сергия бѣха едно ясно съкращение на дневни събития, тѣй както единъ войникъ можеше да се очаква да пише на другъ. Генералътъ, обаче не се интересу-

ваше въ тѣхъ. Писмата на Владимира съдържаха малко друго освѣнъ искание на пари, които покриваха цѣлата връвъ на искание; отъ ниско поклонно прошение до безочливо заплашване. И Генералътъ приемаше съ охота тия писма, като ги въображаваше да сѫ пълни съ отеческа любовъ и зависимостъ, четѣше ги и повторно ги четеше, и носѣше ги съ себе си додѣ се нацапахъ и распокъсахъ. Всички пари на които той можеше да тури рѣка той проводи на Владимира. Приходитѣ на друга ипотека върхъ недвижимото имущество се пратиха на него. Не бѣше възможно да се задоволи. Загубитѣ му въ картоиграннето му бѣха постоянни и тѣжки. Въ недоумѣнието си да го снабди, слабиятъ старецъ, като вѣрваше че честта на скѣпоцѣнния му братанецъ бѣше въ опасностъ, принуденъ бѣше най-послѣ да извѣсти на агентина си въ Св. Петербургъ да се распореди да се продаде Славо.

„Какво значи?“ Генералътъ мислѣше, или постепенно привикна да мисли. „Когато войната се свърши той (Владимиръ) ще се ожени за Олга Навроцка и ще има изобилно. Самъ си азъ нѣмамъ нужда отъ повече. Моитѣ дни сѫ на свършване. Пенсията ми ще е доволна за мене. Нѣ тогава тукъ е Сергей —“

Какво да промисли за Сергия го побъркваше. Сега вече бѣше Юлий, и Сергей си идѣше у дома. Той бѣ чулъ за неговата великолепна защита на прохода въ Бѣлкани-тѣ, за неговото повишение и награда, и не можеше освѣнъ да чувствува едно усѣщане на задоволство за тия повинни; нѣ той искаше щото това да бѣше Владимиръ. Той знаеше още и за страшната рана на Сергия, и уморителнитѣ мѣсеци на болести който послѣдувахъ. Той знаеше че той бѣше се отпавилъ дома за поправление, и сега си припомни че врѣмето е дошло за неговото завръщане на Славо. Да бѣше само Владимиръ който щѣше да се завърне утрѣ! бѣше желанието на Генерала въ надвечерито на Сергиевото дохождане у дома.

Сергий бързаше прѣзъ драгитѣ си степи къмъ Киевъ, като мислѣше минутитѣ за часове, съ сърдцето си прѣпълнено съ любовъ за стареца у дома, като градѣше кули въ въздуха съ Олга Навроцка въ приемната стая въ тѣхъ (въ кулитѣ), като се вглеждаше въ степенитѣ, като се вглѣждаше въ небото, съ

възбуждение като дърпаше рѣкава на Михаилла за да привлече вниманието му къмъ стари добрѣ познати зрѣлища за които тѣ толкова страстно мислѣхъ прѣзъ всичкитѣ мѣсеци на отсъствието имъ.

Новината че Сергей и Михаилъ си идѣхъ у дома се распространи като лудъ огнь прѣзъ Славо. Едно писмо отъ Михаилла до майка му извѣсти на селянитѣ че тѣ бѣхъ отправени за дома за поправление, нѣ то бѣше само когато Генералътъ даде заповѣдъ да се испрати старата пѣтническа каруца на Киевъ да ги пострѣщне, че тѣ знаехъ кога можеше да се очакватъ да пристигнатъ. Едно събрание се държа въ селото въ вечерята на пристиганieto и се рѣши щото идущия денъ да се пази като празникъ и въ честъ на добрѣпознатото мѣстие както на Сергия тѣй и на Михаилла, всякой единъ се обѣща да се въздържа отъ употреблението на водка прѣзъ цѣлия денъ. Една смѣсена комисия отъ Православни и Щундисти се назначи да посрѣщне завращающитѣ ся войници въ едно мѣсто вънъ на степенитѣ на далечната страна на рѣката и да ги конвоира до домоветѣ имъ. Имаше сега новъ урядникъ, за когото всичкитѣ челоуѣци поддържаха златни мѣнния, и на него се възложи да поднесе хлѣбътъ и солта на добрѣ дошли.

Сергий и Михаилъ въ потрѣбното врѣме пристигнаха въ Киевъ, и тамъ, вънъ отъ гарата на желѣзницата стоеше тѣжката опрашена каруца и стариятъ търбушествъ каруцаръ съ засмѣно лице. Тѣ тръгнаха бързишкомъ прѣзъ улицитѣ на Поклоническия Градъ и излѣзоха вънъ на полянитѣ прѣзъ много километра на люлящи се житни ниви. Ако има нѣкой мѣсець когато Малорусина люби повече отъ другитѣ той е царско-облечения Юлий, мѣсецътъ на узрѣване и изобилие, когато житото пожълтѣва и плодетѣ узрѣватъ, единъ мѣсець на богати ожидания. Неизвѣстноститѣ и промѣнливоститѣ на Юний сѫ сега прѣминали. Изгорѣниятъ изгледъ и твърдата суша на Августъ още не сѫ настанали. Юлий е мѣсецътъ на надѣване, празникътъ мѣсець за сънуване деня, и за расходи въ плодовититѣ градини и житнитѣ ниви, и за пѣсни, и хора и влюбване. Тоже единъ мѣсець и за дохождане у дома, мислѣше Сергей.

Двамата челоуѣци се облѣгнаха назадъ

въ каруцата въ слънцето на Юлий по блаженни и по пълни съ приятни въспоминания и ожидания отъ колкото да смуцаватъ единъ другото съ заблѣлки или каруцарътъ съ питания. Като се въсканихъ на единъ отъ дългитѣ рѣтлинни на полето и погледнахъ по бѣлата ивица на пята прѣдъ тѣхъ тѣ видоухъ единъ облакъ отъ прахъ, и можехъ да отличатъ тѣлата на коноѣздачи които припускахъ на бързо къмъ тѣхъ. На чело ѣздѣше едно важно лице въ полу униформа, и като наближи по близо видѣше се че той посѣше нѣщо вързано въ червена кърпа. Пѣтницитѣ скоро ги познахъ и тѣ се исправихъ въ каруцата която по заповѣдта имъ бѣше се спрела. Конницитѣ сега бѣхъ ги заобиколили покрити съ прахъ, потъ, очитѣ имъ свѣткахъ отъ удоволствие, като никахъ ура съ всичката си сила, и съ голѣмо усердие простирахъ рѣцѣтъ си за да се рѣкуватъ. Урядникътъ отвързваше кърпата си. Той извади една бѣла чиния, и на нея едно черно парче рѣженъ хлѣбъ съ малко солъ, и войницитѣ свалихъ шапкитѣ си и всякой отъ тѣхъ по сериозенъ начинъ вкуси по едно парче хлѣбъ като го потопа въ солта. Урядникътъ нареди хората си слѣдъ каруцата и потръгна вървежътъ по срдѣ силни викоуе и веселия — Сергей и Михаилъ като се обръщахъ назадъ и извиквахъ питания, конницитѣ като си простирахъ шинитѣ отговаряхъ високо, всички заедно, изобилни отговори. То бѣше едно чудесно дохождане у дома, и всѣкой се считаше честитъ.

Само едно нѣщо прѣчеше на блаженството, и Сергей и Михаилъ не можехъ освѣнъ да го заблѣжатъ. Това бѣше когато името на Генерала се споменѣше. Отъ приетитѣ писма прѣди мѣсеци Сергей знаеше че Гриша живѣше въ кѣщата на Генерала — той не знаеше какво знаяхъ селянитѣ, той нищо не знаеше за послѣднитѣ събития, въ почувствува по единъ неуспѣтенъ начинъ че имаше нѣщо болезнено или скръбно или срамно което очакваше да му се открие у дома, нѣщо което направи приятелитѣ мълчаливи и съ наведени глави.

Ето тѣ бѣхъ на прѣхода и цѣлото село бѣше тамъ на другата страна облѣчено въ най доброто си облѣкло, и въсклицавахе съ всичката си сила. Ако и да изчезнувание то на Созонтиева бѣше имъ извѣстно, Надя не бѣше спомѣнала, освѣнъ на графинята, об-

стоятелствата, до колкото тя ги знаеше, за бащината ѣ смъртъ, и новиятъ каикчия, и поблѣлата изба на другата страна видѣхъ се като нѣщо студено и странно на Михаила.

Какво вълнение на радостъ когато тѣ прѣминахъ на другата страна! Право на чело на множеството стоеше старата майка на Михаила като се държеше яко за рѣката на Василий Павличъ, като трепереше отъ възбуждение, набръчканото ѣ лице освѣтлено съ оня хубавъ и чуденъ изгледъ който само майчинитѣ лица изявяватъ когато спновѣтъ имъ се завръщатъ у дома; и селскитѣ моми бѣхъ турили цвѣта въ рѣцѣтъ ѣ, и бѣхъ ѣ казали че тя трѣбаше да ги даде на Михаила. И ето тукъ бѣше Михаилъ, и тя се затича на напредъ съ едно малко изявление на плачъ и хвърли дивитѣ цвѣта вредъ преко главата му и рамената като той се наведе да я цѣлува. И всяко момиче тамъ имаше цвѣта въ косата си — тѣ бѣхъ ги търсили прѣзъ поляната всичката сутрина, и на Сергей се дадохъ малки сладки китки отъ тѣхъ и миризливи трѣви, и на всяка подарителка всичко което той можеше назадъ да повърне бѣше по една цѣлувка, за което имаше голѣмъ смѣхъ и веселие. И старецътъ Кузма, единственниятъ който можеше да свири на цигулката въ селото, видѣше се да знае че нѣщо се очакваше отъ него, понеже и той бѣше тамъ съ онзи чуденъ неговъ инструментъ, и посрдѣ цѣлувания и прѣгръщания влѣзохъ и звукоуе въ неговата полудѣля Русска свирня; и момитѣ съ цвѣта въ коситѣ си и момцитѣ съ червенитѣ си колани на половишитѣ си играехъ покрай каруцата въ която поблѣдѣлнй Сергей сѣдѣше прѣзъ всичкия пѣтъ на меката наваленностъ на хълмътъ; и старцитѣ и конницитѣ идѣхъ отзадъ съ Михаила по между имъ който водѣше майка си и съ Василий Павличъ близо до тѣхъ.

На връха на хълмътъ пѣтътъ се раздѣляше. Сергей каза едно приятелско съ богомъ на людетѣ си и влѣзна въ двора на чича си самичъкъ. Михаилъ и множеството се завихъ въ селото и се движехъ полека къмъ кѣщата на урядника дѣто едно чудесно угощение бѣше се приготвило, почти всѣка жена въ селото бѣше сторила нѣщо за него или въ работа или въ материалъ.

Нѣкакъ си като влѣзе Сергей въ двора на чичовата си кѣща, противоположността меж-

ду приятното движение на последния часъ и студеното мълчание живо му се впечатли тукъ. Защо не се яви Генералътъ? Само стариятъ готвачъ, когото той знаеше отъ дѣтинство, стоеше на прѣдната врата да го посрѣщне, нъ вмѣсто да се спусне на на-прѣдъ съ живо удоволствие да поздрави младия си баронъ, той изглеждаше смутенъ, той стоеше не рѣшителенъ тамъ като триене рѣцѣтъ си, по видимому повече внимание даване на токутъ на обущата си нежели на какво и да е друго нѣщо.

„Какъ тѣй, Якове, какво вие? Болни ли сте? Дайте да се рѣкуваме, человекъ. Дѣ е Генералътъ?“

„Не отивайте още, Паничъ. Азъ не мисля че вие знаете за случитѣ тукъ.“

„Дѣ е Генералътъ?“

„Въ стаята си съ Гриша. Тѣ се молятъ, и никой не смѣе да ги смути.“

„Якове, кажете ми, всичко какъто има за Гриша?“

„О, Паничъ, то е страшно. Елате въ стаята си и азъ ще ви кажа всичко що знамъ.“

Сергий последванъ отъ стария человекъ, отвѣрвя по осамотенитѣ коридори дѣто развала и небрѣжливостъ бѣхъ причинили печални разрушения прѣзъ мѣсецитѣ на неговото отсъствие. Той пристигна до малката си стая, сѣдна и каза на настойника да говори.

Добрѣ, Паничъ, то бѣше миналата есенъ че Гриша дойде. Той бѣше дохождалъ сегисъ тогисъ по напредъ, нъ тогава бѣше че той дойде да живѣе тукъ. Паничъ вие не сте му видѣли лицето въ последно врѣме. Лицето му е много промѣнено, и вие забѣляваме го много повече когато той е разгнѣванъ или възбужденъ.“

„Какво искате да кажете? Промѣнява се? Лицата на всички се промѣняватъ когато сж раснаели.“

„Да, нъ не както на Гриша. Паничъ, простете ме, нъ вие никакъ не сте видѣли двѣ лица които тѣй да си приличатъ както лицата на Гриша и на Генерала. И знаете ли какво каза Гриша на Марфа?—че той билъ синъ на Генерала! И еднѣжъ Генералътъ на малко остана щѣше да ме удари защото бутнахъ Гриша; и сега вие трѣба да му слугуваме — Марфа и азъ; и той е облеченъ като баронъ, и е всѣкога съ баща си—съ Генерала, искамъ да кажж; и Генералътъ говори за него като че е Паничъ Гриша.“

Сергий само можеше да се втурчва въ настойника.

„Не бѣше толкова лошо въ началото,“ продължаваше Яковъ, „понеже мислѣхме че момчето имаше нѣкакво успокоително влияние или сила надъ Генерала; нъ тъкмо слѣдъ Рождество Христово Генералътъ имѣ единъ отъ лошитѣ си нападки (бомести), и бѣше въ легло. Той много обича Гриша и всякога го държи въ стаята си. Ние всички мислѣхме че той щѣше да умрѣ по онова врѣме безъ друго, и Марфа продължаваше да плаче по цѣли дни. Марфа бѣше въ стаята единъ день когато ги чу че двамата говорѣхъ за една икона на Св. Никола. Генералътъ се видѣше че много се боеше да умрѣ, или той или Гриша прѣдложи щото тая икона, която бѣше въ друга стая, да се донесе въ стаята дѣто лѣжеше Генералътъ, и да се окачи на стѣната прѣдъ очитѣ му за да може да умрѣ съ очитѣ си къмъ нея. По всѣкон случай тя бѣше тамъ оная вечеръ; тя бѣше донесена и турена отъ Гриша, и когато азъ отидохъ да отиѣна Марфа тамъ бѣше Гриша на колѣнитѣ си прѣдъ нея, и мърморѣше нѣщо което звучеше както се пѣе въ черкова, нъ ни една дума отъ него не разбрахъ. Добрѣ, оная нощъ Генералътъ стана по-добрѣ изведнѣжъ, и искаше нѣщо да яде, и идущата сутрина, вѣрвате ли? той стана отъ леглото си толкова добрѣ колкото е билъ за много години по напредъ. Паничъ, то бѣше Чудотворецътъ който направи това безъ никакво сумѣние, и еднѣжъ или дваждъ азъ съмъ казалъ на Щундиститѣ че съ такъвъ единъ примѣръ на силата на иконитѣ тѣ не трѣба да говорятъ докачително за тѣхъ. Нъ тѣ се само насмѣхъ.“

„И Генералътъ добрѣ ли е билъ всѣкога отъ онова врѣме?“

„Ее, не, Паничъ, нито въ тѣло нито въ умъ. Той отпада всякой день. Вие ще видите една страшна разлика. И Гриша е сжщо тѣй. Той бѣше едно врѣме като приятенъ и дружелюбенъ бѣше Гриша, и всякога слѣдъ онова Рождество Христово вижда ми се че той става по слабъ, и вие не можете да му продумате безъ той да ви охапи почти; и никой не разбира една дума негова когато той говори сега, нито даже Генералътъ, ако и да той мскеше да му разбира доволно. Почти всичкото врѣме той е въ стаята на Генерала като се моли прѣдъ

иконата, той и Генералътъ заедно, и Марфа казва той ѝ казалъ че той е свещеникъ, и че той приема отговори отъ нея за всяко пѣщо което има да стане. Поне Марфа мисли че това е което той искаше да ѝ каже. Папичъ, вие не знаете колко окаянно всяко пѣщо е.

„Мисля да ви кажа нѣщо което се случи тъкмо прѣди Въскресение; вие бѣхте отсъствували около една година. Азъ бѣхъ долу при рѣката, като гледахъ да ли не ще можъ да уловя малко риба за вечерята си. Азъ сѣдѣхъ тъкмо подъ Синята Скала когато кои ще видя че ходятъ прѣзъ високата трѣва освѣтъ Генерала и Гриша, Гри-

„Генералътъ искаше да се види съ Владимира.“

ша като ходѣше напредъ. Това бѣше късно слѣдъ пладне. Това мѣсто бѣше твърдѣ опасно азъ знаехъ, пълно съ дълбоки вирища, и по нататкъ по направлението къдѣто тѣ отивахъ знаехъ че бѣхъ тресовищата. Азъ мислѣхъ че ще ги слѣдувамъ, за да бждж на рѣка въ случай на нужда. Добрѣ, тѣ отидохъ по надалечъ, видѣше се Гриша като че знаеше пътя добрѣ. Азъ видѣхъ, че тѣ отивахъ право за тресовищата, и не знаехъ да ли да извикамъ или не. Нѣ Гриша се спре тъкмо на брѣга на опасното мѣсто. Азъ не бѣхъ доволно близо да чуя за какво тѣ говорѣхъ, нѣ Гриша почна да скача на около като посочваше на тресовищата

при краката му, и Генералътъ си обърна лицето на страна и го покри съ ръцѣтъ си. Тѣ се сирѣхъ тамъ като говорѣхъ, и Богъ да ме прости че си помислихъ така, нѣ видѣше ми се като че Гриша се мъчение да искуси Генерала да се хвърли въ пѣсьцитѣ и да потъне. Оная нощъ баронътъ стана много боленъ пакъ, и той едвамъ е билъ десетъ дванадесетъ нѣти вълъ отъ кащи отъ тогава, нито пакъ Гриша. Благодарение Богу! вие сте у дома пакъ, Папичъ. Има нѣщо страшно да стане.“

Оставете ме на семѣ Якове, азъ искамъ да помисля върху всичко това. Трѣба да съмъ самичкъ за малко врѣме.“

Стариятъ слуга изпълзя мълчаливо вълъ отъ стаята, и Сергей покри лицето си съ ръцѣтъ си. Какво можеше той да стори? Бѣше на мръкване когато той най-послѣ рѣши да иде при чича си. Той отиде покрай коридора и спре се вълъ до една стая отъ която заглушени монотонни звукове идѣхъ, като че пѣкой четеше. Той похлопа. Нѣмаше отговоръ. Той похлопа по-силно. Пакъ нѣмаше отговоръ. Той отвори вратата. Атмосферата бѣше гъста съ темиятъ, нѣ прѣзъ гъстия облакъ той видѣ двама челици че сѣдѣхъ единъ до другъ. Между тѣхъ и една лѣскава икона на стѣната имаше една голѣма димяща кадилница окачена отъ пода (тавана). Сергей погледна на лицата имъ. Лицето на Генерала бѣше сдървено и бѣло като мъртво, и очитѣ му бѣхъ склопени! На Гриша очитѣ лѣскахъ съ една дива свѣтлостъ, и една точка отъ червенина свѣтѣше на двѣтъ му хлѣтнати бузи. Той мърморѣше не прѣсѣкнато въ тоя страненъ диалектъ (нарѣчие) който Яковъ не можѣ да разбере.

Сергей гледѣ дълго и втурачено на странната двойка. „Истина е,“ измърмори той на себе си, никой не може да се сумиѣна, какво ли ще значи това?“

Той се наведе надъ стареца — „Чичо, чичо, азъ съмъ се завърналъ пакъ; Сергей е тукъ.“

Старецътъ отвори очитѣ си и погледна на горѣ уморено — „Дѣ е Владимиръ? О, искамъ да видя Владимира прѣди да умра!“ Той си затвори очитѣ.

Гриша никакъ не прѣкъсна мърморението си; той никакъ не позна стария си приятель; тои се втурачено прѣзъ облака на темяна

право въ лъскавото нѣщо по пататъкъ—п-коната.

Сергий съ една дълбока въздишка повърна се въ стаята си. И това бѣше дохождането му у дома.

Слѣдва.

РЕЛИГИОЗНИ ВѢСТИ.

Смъртта на Кантербургския Архиепископъ. — *Неговиятъ прѣмникъ.* Въ Недѣля сутринята на 12-й Октомврий (н. к.) внезапна смъртъ постигнала Кантербургския Архиепископъ, който умрѣлъ въ църквата на Хаварденъ, мѣстожителството на г-на Гладстона. Архиепископътъ билъ на посѣщение при г-на Гладстона прѣзъ онова врѣме, когато болестта го хванала додѣто стоялъ на колѣнѣ въ църквата и той живѣлъ твърдѣ малко слѣдъ това. Г-нъ Гладстонъ като му се съобщило за смъртта на Архиепископа, извикалъ: „Той умрѣ като войникъ.“ Погрѣбенieto му се извършило тържественно въ Кантербургската Съборна Църква.

Д-ръ Х. Едуардъ Хуайтъ Бенсонъ се родилъ на Юлий 14-й, 1829 г. въ околността на гр. Бирмингамъ. Баща му, който билъ въ добро състояние, се погрижилъ да му даде най-добро гимназиялно и университетско образование. Слѣдъ като свършилъ образованието си Д-ръ Бенсонъ, бѣдъщиятъ Архиепископъ учителствувалъ и служилъ като директоръ въ нѣкои отъ най-първитѣ Английски Коллегии. Прѣзъ Декемврий 1876 год. Лордъ Биконсфилдъ го назначилъ Епископъ на новото епископско сѣдалище въ г. Труро, и по смъртта на Кантербургския Архиепископъ Тейта, прѣзъ м. Декемврий 1882 г. Д-ръ Бенсонъ билъ по прѣдложението на Г-на Гладстона назначенъ за неговъ прѣмникъ на Св. Августиновата Катедрa.

Прѣзъ четиринадесетъ годишното си архиепископствование Д-ръ Бенсонъ можѣ да развие плодотворна дѣятелность и да държи срѣденъ пѣтъ между крайнитѣ *ритуалисти* (обрядолюбци) и по евангелски наклоннитѣ привърженици на Английската църква. По-главнитѣ му списания сж „Седемьтъ Дарби“ (1885 год.); „Христосъ и Неговото Врѣме“ (1889 год.); „Живо Богословие“ (1891) и „Ловци на Человѣци“ (1893 год.).

Лондонскиятъ Епископъ Д-ръ Темплъ

е назначенъ за прѣмникъ на покойния Д-ръ Бенсонъ, на Кантербургското Архиепископско сѣдалище.

Д-ръ Фредерикъ Темплъ се родилъ на Ноемврий 30-й, 1831 год. Той получилъ срѣдното си образование въ г. Тивертонъ а висшето си въ Оксфордския Университетъ. На 1846 год. той билъ рѣкоположенъ на свещенически чинъ и въ 1848 г. билъ назначенъ за Директоръ на Твикенхямската Коллегия, който постъ той занимавалъ до 1855 год. Въ 1858 той билъ назначенъ за Директоръ на Коллегията Рѣгби, една отъ главнитѣ Английски Коллегии. На 1869 год. Г-нъ Гладстонъ го прѣпрѣчилъ за Ексетерски Епископъ. На 1885 Д-ръ Темплъ билъ назначенъ за Лондонски Епископъ, и сега по прѣпорѣжката на Лорда Салисбури той е въздигнатъ на най-високия църковенъ постъ на Английската Църква като прѣмникъ на покойния Д-ръ Бенсона, Архиепископъ Кантербургски. Нѣма съмнѣние, че той ще се покаже достоенъ и напълно приспособенъ за този високъ постъ.

— *Покойниятъ Архиепископъ Бенсонъ и Папата.* Папата издаде наскоро едно рѣшение по въпроса за валидността на рѣкополаганieto въ Английската Църква. Като не погрѣшимъ глава на Римо—Католическата Църква, той обяви ex cathedra че не припознава валидността на църковнитѣ чинове въ Английската църква. Последнитѣ параграфи, писани саморѣчно отъ покойния Архиепископъ, сж отнасятъ до този въпросъ и били назначени да служатъ като основа за твърдѣ важенъ документъ. Най-важнитѣ думи отъ тѣзи параграфи сж слѣдующитѣ: „Непогрѣшимостта този пѣтъ се заловила да дава разони (причини). Нъ прѣдмѣтътъ за църковни чинове, като нуждни за свършено учредена църква, е билъ тѣй ревностно изслѣдванъ въ Англия както и въ Римъ и съ много по-голѣмо познавание на фактитѣ. Тѣхнитѣ авторитети, поне до послѣдно врѣме, сж учили просто смѣшни басни за Английскитѣ църковни санове, и послѣдниятъ Папски документъ изявява невѣжество, което знаятъ и тѣхнитѣ учени маже и критици. Резултатътъ на изслѣдванието съ онова по-пълно познавание бѣше и е това, да установи, че нашитѣ свети санове сж тождественни съ онѣзи на цѣлата Съборна Църква. Тѣ сж такива по происхождение, послѣдователность, сжцность, форма,

намѣрение, съ всичко що принадлежи тѣмъ; тѣ сж и тѣждественни съ тѣзи на Римската Църква, освѣнъ въ една нова точка на припознавание на Папата, по която точка, ний въ врѣме на Реформацията, умишлено влѣзохме пакъ въ съгласие съ цѣлия останалъ съборенъ свѣтъ. Нѣма нигдѣ прѣкъсване въ нашитѣ санове, Тайнства, Символи Вѣри, Свещенни писания, духовни дарби, въ всичко което спасява и съставлява „святостъ-та“ на „едната Съборна Апостолска Църква на вѣковетѣ.“

ПОБУДИТЕЛНА СИЛА.

Опитността служи челоуку като прѣдпазително срѣдство и често за насърдаване въ попрището на живота ни; но тя не може да земе мѣстото на побудителна сила въ насъ. Побуждението трѣбва да дойде първо прѣди да има друго. Онзи, който иска да расте въ сила, благодатъ и въ всичко що е добро и полезно, не му е позволено никога да се оставя на влечението на всѣкакви естрасти, Има мнозина челоуци въ този свѣтъ, чиято избранна цѣль се вижда да е дошла отъ опитность. Тѣ гледатъ на всичкитѣ събраия на миналото, испитватъ ги добръ и внимателно и всячески се стараятъ да извлѣкжтъ уроци отъ тѣхъ. Ако тѣ не могатъ да намѣрятъ нѣкакво подкрѣпление собствено въ своя си животъ, тѣ го търсятъ въ живота на другитѣ и тогава расждаватъ, като какво трѣбва да правятъ или какво поведенье трѣбва да държжтъ въ подобни обстоятелства. За такива челоуци може справедливо да се каже, че тѣ живѣятъ въ миналото Тѣхното настояще и бѣдѣще е често повторение на миналото. „Всичко що е било въ миналото трѣбва да е и днесъ.“ Тѣ прѣмѣстватъ миналото въ бѣдѣщето, направляватъ живота си все по една и сжща посока и начинъ и мислятъ въ себе си, че успѣватъ и вървятъ напредъ. Това се е случавало, случаваше се и днесъ въ всичкитѣ отношения на живота, особено въ религиозно отношение. Мнозина носятъ съ себе си единъ видъ духовенъ топлотѣръ и мѣрятъ съ него своя успѣхъ и растение въ християнски добродѣтели или благодатъ, като гледжтъ за нея отъ степенъта на вѣрата, надеждата и любовта, които единжж сж се показвали у самитѣ тѣхъ или въ друго.

Тази мѣрка е съвсѣмъ недостатъчна и при това крива. Какъ може, на примѣръ, единъ болникъ да оздравѣе само като държи врѣмето на пулсовото си биение? Или пакъ то може опци да се оприличи на единъ ученикъ, който иска и търси почести отъ това, като мѣри часоветѣ и минутитѣ които му сж възли или при рѣшаванието на една задача или при испрочитанието на толкова страници отъ една книга. Всѣкой истински успѣхъ обаче трѣбва да се мѣри отъ степенъта на напѣрженieto и прилежанieto съ които се направлява и упражнява всѣка сила и енергия за постиганieto на една избранна вече цѣль, къмъ която цѣль околото трѣбва постоянно да гледа и бди. Въ такъвъ случай миналото трѣбва да се забрави, не че то като че не е било никога, но че трѣбва да произлѣзе и израсте отъ бѣдѣщето. При това важно е да се помни, че ние не трѣбва да се спираме никакъ нито прѣдъ несполукитѣ си, нито прѣдъ напѣрѣжжтъ или сполукитѣ си. Въ несполукитѣ си не бива да питаемъ въ себе си обезсърчителни и отчайвателни мисли, нито пъкъ въ сполукитѣ и успѣхжтъ си да се въсхищаваме до стѣпепъ на себезабравяние. Нашата дължностъ е просто да осрѣдоточаваме винаги цѣлото си внимание върху дължноститѣ, който ни се налагатъ всѣкой день и часъ и всегашното приготвление за бѣдѣщия успѣхъ. Друга сжщинска наша дължностъ и потребностъ е и тази: да разбираме ясно цѣльта която сме избрали и да се стараемъ по всѣкой възможенъ начинъ за пълното ѣ осжществяване. Погрѣшенъ трудъ и старание сж малко по-добри отъ никакво. Знаемъ че на околото е дадено да гледа; въ това то си прѣдставя единъ или другъ видъ картини. Всѣка направена стѣпка води за нѣкадѣ. Сега ако картината е крива или лошава и стѣпкитѣ които сме зели сж по крива посока, то естествено е че истиненъ успѣхъ е просто невъзможенъ.

Въ християнския животъ успѣхжтъ трѣбва да се мѣри по това: до колко единъ челоукъ е подобенъ на Христа, съ други думи, отъ стѣпенъта на подобieto Христово. Различенитѣ добродѣтели, които мнозина се стараятъ да придобиятъ, сж просто извлечения на Христовия животъ. Да търсимъ тѣхъ (добродѣтелитѣ) отдѣлно или вънъ отъ Христа е често да погрѣшаваме изборжтъ на правата цѣль. По-лесно е за одного да

бже примѣренъ търпѣливецъ, когато той е приелъ Христа, слѣдва и подражава Него самия неговъ животъ, нежели когато той само се старае да слѣдва подиръ самия примѣръ на търпѣнието. Така е и по отношение къмъ вѣрата, надеждата, любовта и кротостта. Всички тѣзи сж включени въ живота Христовъ. Приими Христа и Неговия животъ и ти си сполучилъ да придобиеши всичкитѣ добродѣтели и плодове на вѣрата, любовта, надеждата и кротостта; но съ трудъ положенъ за придобиване на всички отдѣлно, въшъ отъ Христа, има опасностъ да се изгуби всичко и въ конецъ и самага себе си. Святий Апостолъ Павелъ, като прѣдставя опитността си въ Християнския животъ казва: „Братия, азъ не мисля себе си че съмъ постигналъ; но едно правя, заднѣто забравямъ, а къмъ прѣднѣто се простирамъ, и тичамъ къмъ цѣлята за наградата на горнѣто отъ Бога призвание въ Христа Исуса.“ Съ други думи казано значи това: Пълно познание за Бога и длъжноститѣ ни се придобива само чрѣзъ Христа и въ Христа, който усвоенъ въ живота е най-сжкпото богатство, което може да има чловѣкъ въ този свѣтъ и въ бжжция. Прочее, приятели, ако искате положителенъ и траенъ успѣхъ въ всичко, направѣте Христа и Неговия животъ вашъ дѣлъ и ваше все въ все.

Прѣвелъ: И. С. И.

НѢЩАТА КОИТО СПИРАТЪ.

Нѣка узнаемъ кои сж нѣщата, които ни въспиратъ за да не намѣримъ Бога. Първото прѣпятствие е грѣхътъ, въ който постоянно живеемъ. Може би да кажемъ, че нашиятъ грѣхъ е малкъ, ако и да нѣма въ сжщностъ малки грѣхове, и ний можемъ по този начинъ да скриемъ себе си и отъ самитѣ насъ. Но това нѣма да ни помогне. Богъ ще продължава да крие лицето Си отъ насъ, додѣто се покаемъ отъ онзи грѣхъ, какъвто и да е той. Вий може да ходите на църква и на молитвенно събрание всѣки день; вий може да напущате всичко друго за Бога; но до когато вий отказвате да напуснете единия онзи грѣхъ, вий не ще успѣете да Го намѣрите. Второто прѣпятствие е старъ неисповѣданъ грѣхъ. Може би да сте сторили този грѣхъ прѣди двѣ, десетъ, петнадесетъ или двадесетъ години. Не прави раз-

лика. До когато грѣхътъ ви е неисповѣданъ, той ще стои между васъ и Бога. Така бѣше съ Давида, и вашето сърдце ще ви каже, че е така и съ васъ. Ако сте онеправдали нѣкого, исповѣдайте това нему. Понѣкогашъ, даже, публично исповѣдание е длъжностъ. Но по единъ или по другъ начинъ отъ стария грѣхъ трѣбва да се покаете. Плащайте старитѣ си дългове; потѣкнете се съ чловѣка когото сте излъгали прѣди нѣколко години; идѣте и кажѣте истината на чловѣка когото сте излъгали, защото само така ще намѣрите Бога. Трето прѣпятствие е непростителенъ духъ, умраза подозрение и гордостъ. Богъ не може да работи въ горестно сърдце. Ако нѣкой ви е онеправдалъ, простѣте му. Недѣйте чака той да се покае. Да кажемъ че Богъ чакаше да се покаете, какъвъ щѣше да бжде бжжциятъ ви дѣлъ?—вѣщностъ въ пѣкля. О, да отнѣмеше Богъ горестта отъ всяко сърдце! Четвъртото прѣпятствие е страхъ тъ да се прѣдадѣте на Божията воля. Вий не искате да се прѣдадѣте на Бога. Боите се да не би да ви каже да станите мисонеринъ или проповѣдникъ. Но Той е по-нѣженъ отъ майка, и Неговата воля е най-мѣдра и най-добра. Нека Нему да се повѣряваме и да се учимъ да казваме, „Да бжде волята Твоя.“ Петото прѣпятствие е духовната гордостъ, и шестото е невѣрство. Нека съборимъ стѣнитѣ които ни раздѣлятъ отъ Бога, и Нему да бжде славата въ вѣки. Аминъ.

МАЛКИТЪ ДНИ НА ЖИВОТА

Една тайна за сладостенъ и честитъ Християнски животъ е да се учимъ да живѣемъ день по день. Дългитѣ пространства сж които ни затрудняватъ. Ний мислимъ за живота като цѣло, че тече за насъ. Не можемъ да понесемъ това, додѣто не станемъ на седемдесетъ години. Не можемъ постоянно да се подвизаваме въ този подвигъ въ продължение на половинъ столѣтие. Но въ сжщностъ нѣма дълги расстояния. Животътъ не ни дохожда сѣ изеднѣжъ. Даже и утрѣшниятъ день никога не е нашъ додѣто не стане днешенъ день; и ний нѣмаме положително нищо да правимъ съ него освѣнъ да му прѣдадемъ справедливо и добро наследство въ добръ извършена днешна работа и въ добръ прѣкаранъ днешенъ животъ.

Блаженна тайна е тази да живѣемъ день

по день. Всѣки може да носи товара си до настѣпването на нощта. Всѣки може да си свърши дневната работа, колкото тежка и да е тя. Всѣки може да живѣе сладостно, търпѣливо, любезно и чисто, додѣто залѣзе слънцето. И това е великото значение, което дѣйствително животътъ има за насъ — тъкмо единъ малъкъ день. „Испѣлѣйте дневната си длъжностъ; борѣте се противъ дневното искушение, и не се разслабвайте и разсѣвате, като гледате на нѣщо, което не можете да видите и което не бихте могли да разберете и да го видяхте.“ Богъ ни дава нощи за да затворимъ и спуснемъ завѣситѣ на тъмнината надъ малкитѣ наши дни. По-нататкъ не можемъ да видимъ. Къси небосклони правятъ живота по-лесенъ и ни даватъ една отъ блаженнитѣ тайни на храбро, истинно, свято живѣяние.

ТОЙ НЕ СЕ СРАМУВАШЕ.

Единъ писаръ и баща му, които токо що бѣхъ се върнали отъ селата, влѣзнахъ въ единъ ресторанъ въ гр. Лима (С. Д. на Америка), една Сжббота вечеръ и сѣднахъ на една трапеза, дѣто сѣдѣхъ единъ телеграфистъ и единъ репортеръ и двамата познати на писателя на тѣзи рѣдове. Старецътъ си наведе главата и щѣше да каже кратка молитва, когато единъ прислужникъ дойде за да земе поръчкитѣ имъ. Бащата и синътъ си дадохъ поръчкитѣ, и първиятъ пакъ си наведе главата. Младиятъ синъ се причерви като цвѣкло, и като се доближи до бащината си мишца, каза съ нискъ първо-звонъ тонъ: „Тате, не е обичай да се прави това въ ресторана.“

„За мене е обичай да благодаря Богу, кждѣто и да съмъ,“ бѣше отговорътъ на стареца. Трети пътъ той си наведе главата и синъ му наведе своята, телеграфиста, който си рѣжѣше бифстека, се спрѣ и си наведе и той главата; журналистътъ си тикна назадъ чанията и си наведе главата, и нѣмаше чловѣкъ, който чу кратката и проста молитва, който не почувствува по-дълбоко почитание къмъ стария земледѣлецъ отколкото ако бѣше Прѣдсѣдателъ на Съединитѣ Държави.

Когато си припомнимъ колцина Християни се страхуватъ или срамуватъ да ги видятъ че се молятъ, ний ще можемъ напълно да оцѣнимъ благочестивия духъ на онзи ста-

рецъ, който „имаше обичай да благодаря Богу, кждѣто и да се намира.“

МРАЧНИ ДНИ.

Много отъ най-мрачнитѣ дни въ историята сж принесли най-отбразъ плодъ за Божията слава и доброто на чловѣцитѣ.

Мраченъ день бѣше онзи, когато Израилъ пъшкаше въ горестта на Египетското робство; но ако бѣше робството по-малко горестно, Израилъ щѣше да бѣде доволенъ въ Египетъ; отъ робството дойде исходътъ, Месия.

Мраченъ день бѣше онзи, когато пламениятъ, храбриятъ, краспорѣчивиятъ Стефанъ, надѣждата на младата църква, биде убитъ съ камение; отъ онзи день дойде Павелъ.

Мраченъ день бѣше, когато гонението, което се подигна заради Стефана, распръсна ученицитѣ; нъ отъ него дойде всемирното проповѣдване на Евангелието.

Мраченъ день бѣше, когато Пуританитѣ като не намѣрихъ почивка за позѣтъ си, отплувахъ отъ стария свѣтъ; но отъ него дойде Америка.

Най-мраченъ отъ всичкитѣ дни бѣше онзи, въ който слънцето скри лицето си отъ божественния Чловѣкъ умирающъ на Голгота; но пакъ нашитѣ надѣжди и всичкото наше благополучие дохождатъ отъ онзи день.

Научни Вѣсти.

Замръзване на почвата въ Руссия. Ето нѣколко подробности по замръзналитѣ земи въ Руссия. Тѣ сж били дадени отъ Г-на Воейковъ на списанието *Scottish Geographical Magazine*.

Работитѣ на заденбирския желѣзенъ пътъ сж показали че въ Забайкалско, странитѣ дѣто се намира почвата замръзнала цѣла година по единъ постояненъ начинъ сж изобилни. Срѣщатъ се и други, дѣто снѣгътъ е обикновенъ и запазва земята отъ замръзване. Такъвъ е случая за крайщето около Намаръ Дабанъ, на истокъ отъ Байкалъ, дѣто въпрѣки висотата му, почвата избѣгва отъ тази несгодностъ, благодарение на снѣга, който захваща да вали въ м. Септемврий, и даже въ м. Августъ.

Между Красноярскъ и Маринскъ се намира единъ край замръзналъ до три метра подъ равнището на почвата: ако не распукахъ

леда лѣтно врѣме за да зематъ вода отъ локвитѣ или блатата, този ледъ щѣше да си стои по единъ постояненъ начинъ, и лѣтъ както и зимѣ.

Въ повечето отъ мѣстноститѣ, дѣто почвата стои всѣкога замръзнала, дебелината на втвърдената пластъ не е значителна. Не по-малко обаче се противи на всѣка растителностъ.

— *Една буря отъ пѣсѣкъ.* Западнитѣ страни на Съединенитѣ Държави и голѣма частъ отъ Китай сж прочути за бури отъ пѣсѣкъ и прахъ които ставатъ тамъ: вѣтрѣтъ издига отъ почвата много частици и атмосферата потъмнява отъ тѣхъ на пространства често твърдѣ значителни; тѣзи облаци отъ прахъ могатъ да траятъ дълго врѣме, мѣсеци и години даже и да се распрѣсватъ на голѣми разстояния. Теглото на такъви частици може да бѣде твърдѣ велико. И, дѣйствително единъ Американецъ прѣсмѣтва споредъ съдържанието на обемитѣ че една кубическа миля отъ атмосфера, въ врѣме на една буря отъ прахъ, може да съдържа отъ 25 до 125,200 тона отъ неорганически метериали.

— *Проказата въ Германия.* Отъ нѣколко години насамъ, въ Германия сж се констатирали, особено въ голѣмитѣ градове като Берлинъ, Бреслау Кенигсбергъ и Хайделбергъ нѣколко изолирани случаи на проказа у известни лица, които били поставени подъ наблюдение. Твърдѣ наскоро даже внимание се е обърнѣло отъ къмъ Русската граница въ околноститѣ на Мемелъ чрѣзъ появяването на нѣколко случаи отъ проказа, които токо що сж се показали отъ къмъ тази страна. М. Б. Кохъ, придруженъ отъ нѣколко санитарни доктори, е прѣкаралъ около петнадесетъ дена въ заразенитѣ мѣстности и е направилъ подробно издирване върху прѣдохранителнитѣ мѣрки, които трѣбва да се употребяватъ за да се противодѣйствува на разпространението на тази ужасна болестъ. М. Б. Кохъ, при завръщанieto си въ Берлинъ ще обнародва не слѣдъ много своя рапортъ. Виспитѣ санитарни власти били рѣшили, по принципъ, да употребятъ най-енергическитѣ мѣрки, и щѣли да прѣдложатъ на правителството съвършенното изолиране на прокаженитѣ и построяването на прокаженици (домове прокаженици) въ окръжитѣ, въ които се е официално констатираа болестъта.

Приврѣменно прокаженитѣ щѣли да се помѣщаватъ въ бараки, направени прѣди нѣколко години за холерици въ близнитѣ до Германската граница окръжи.

ПЪЮЩЪ ЗВѢРЪ.

Единъ Китаецъ наскоро посѣтилъ Европа, дѣто видѣлъ много странни нѣща. Както други пѣтници той се удовлетствувалъ да разказва на приятелитѣ си, като се завърналъ, за всичко, що му се видѣло странно или чудно. Между нѣщата както той никога по-прѣди не бѣ виждалъ били пияна (клавири,) и това е което той казвалъ за тѣхъ.

Европейцитѣ пматъ четвороногъ звѣръ, когото тѣ каратъ да реве, когато искатъ. Единъ мжжъ, или по-често една жена, или даже слабо момиче сѣда прѣдъ животното и му стѣпва на опашката, като същеврѣменно удри бѣлитѣ му зѣби съ прѣститѣ си, и тогазъ звѣрѣтъ захваща да пѣе. Истинето, ако и много по-високо отъ онова на една птица, е много приятно за слушанне. Звѣрѣтъ не хане, нито се движи, ако и да не е вързанъ.

КНИЖНИНА.

„Войнишка Сбирка.“ год. IV. книга 6. Ноември 1896 г. ст. София

„Домашенъ Приятель.“ год. VIII. бр. 11. Издава Бъл. Еван. Д-ство гр. Самоковъ.

„Оралю.“ Органъ на Бъл. Земледѣл. Д-ство, год. III. бр. 21 ст. София.

„Селянъ.“ Органа на Бъл. Земледѣл. Д-ство год. I бр. 13 гр. Варна.

„Градинка.“ Мѣсечно Дѣт. списание год. III. кн. 1. гр. Пловдивъ.

„Звѣздица.“ год. V кн. 7. ст. София.

„Младина.“ год. IV. кн. 2. гр. Казанлъкъ.

„Учитель.“ Мѣсечно Педагогическо Общест. списание год. IV кн. 2. Пловдивъ.

„Медицинска Беседа.“ год. III. кн. 1. Редакцията на Д-ръ Витановъ, гр. Видинъ.

„Медицин. Сборникъ.“ год. II. бр. 10. Изпза подъ Редакцията на Д-ри Г. Золотовичъ и М. Русевъ ст. София.

„Българка“ год. I. кн. 9 гр. Чирпанъ.

„Прав. Провѣдникъ“ год. кн. 9. гр. Самоковъ.

„Женски Свѣтъ“ год. IV бр. 19. гр. Варна.

„Въздержателъ“ год. бр. 9. Пловдивъ.

„Зорница-Дѣтоводителъ“ години 30 и 10 бр. 22 Самоковъ.

„Християнското учение“ за любенето на човѣчеството въ сравнение съ крѣпоститѣ на Социалистическитѣ учения. отъ Протеярия А. М. Иванцова — Платановъ, бивши професоръ на Московскій университетъ Прѣвелъ Нв. Ст. Влзревъ гр. Свищовъ.

Статистически Свѣдения за Българскитѣ Държавни Желѣзници прѣзъ 1895 и първото 6 мѣсечие на 1896 год. Издава Отдѣленне Търговско на Министерството на Обществ. Сгради, Пѣтищата и Съобщенията.

Вѣстници: *Миръ, Пловдивъ, Нар. Права, Знаме, Учителски Другаръ, Зорница, Варненски Общин. Вѣстникъ.*